

סימן מובהק

מסיפורי ננאים
ציורים ג.ד. פווליפינה

גרו בכפר צ'ורקו ופוגינאיקה. צ'ורקו היה בחור שקט, שתק יותר מאשר דיבר, ופוגינאיקה עבדה יותר בלשון מאשר בידיים. אפילו בלילה. ישנה, ישנה ואז מתחילה למלמל. ולהבין אי-אפשר. צ'ורקו דוחף אותה במרפק. "הי, אישה, עם מי את מדברת?"

"עם אנשים חכמים אני מדברת"

"הרי את מדברת בשינה!"

"עם חכמים נעים לדבר גם בשינה. אתך אי-אפשר לדבר. אתה מוציא רק שתי מילים ביום, וגם זה כשאתה בערבה."

שלושה עיסוקים היו לצ'ורקו - צייד חיות בערבה, דייג בנהר ועישון מקטרת. אם יצא לערבה לצייד, עד שהחברים לא סחבו אותו חזרה, לא היה חוזר

בעצמו. מתחיל לדוג דגים, שוכח את עצמו עד שנכנס בעצמו לרשת, אם אין בה דגה. וכשמתחיל לעשן, עשן בעננים מתרומם לשמיים.

כשצ'ורקו מעשן בבית, מכל הכפר רצים אנשים, כי חושבים שזו שריפה. באים, והנה צ'ורקו יושב על סף ביתו ומעשן מקטרת. ואם בערבה מעשן, מרחוק יודעים שצ'ורקו הדליק את המקטרת שלו. בעבר לא פעם טעו, חשבו שהיער בוער וזה היה עשן הטבק ממקטרתו.

ולפוגינאיקה היו שלושה עיסוקים אחרים - היא דיברה, ישנה ופירשה חלומות. כשמתחילה לדבר, גוברת על כולן, השכנות בורחות כמו מתרופה מרה. הצלה יחידה הייתה רק להושיב ליד פוגינאיקה סבתא קויניט החרשת. זו יושבת, מנענעת בראשה, כאילו מסכימה לכל.

וכשפוגינאיקה נשכבת לישון, אי-אפשר להעיר אותה עד שלא ראתה כל החלומות. יום אחד בחורים שכנים הביאו אותה עם המיטה ליער. שם התעוררה, הביטה סביב, רואה - יער. היא חשבה שזה עוד חלום ואומרת לעצמה "כמה שאני



טיפשה! מה פתאום אני חולמת בישיבה! צריך לשכב." נשכבה וישנה עוד שבועיים. אותם הבחורים שכנים נאלצו להביא אותה חזרה הביתה. וכשהיא מפרשת חלומות, היא מבהילה כל כך שהנשים אחר כך מהמיטות בלילה נופלות. מעולם לא התברר האם נכון מה שפוגינאיקה להן מספרת, אבל שבוע שלם רועדות מפחד. אבל אף אחד לא ידע לפרש חלומות טוב יותר מפוגינאיקה!

יום אחד התעוררה פוגינאיקה, שוכבת ולא מדברת. הביט עליה צ'ורקוודאג, מדוע האישה שותקת? אולי קרה משהו? "מה קרה פוגינאיקה?" שאל. "ראיתי גרגירים אדומים" אומרת האישה "סימן לריב."

"מה את מדברת. למה לנו לריב?" "זה ריב" אמרת פוגינאיקה "סימן מובהק. הרי אני יודעת לפרש חלומות. תזכור איך ראיתי בחלום צביה. זה סימן לסערה. ולא קמה אז סערה גדולה?"

צ'ורקו שתק, לא רצה לדבר כי את הצביה ראתה
אישתו אחרי ששלג כיסה את כניסת הבית שלהם
ושלושה ימים לא יכלו לפתוח את הדלת. שלושה
ימים ישבו בבית, וביום השלישי האישה חלמה על
צביה.

"למה אתה שותק?" שואלת פוגינאיקה "גרגירים
אדומים זה ריב, זה אני יודעת היטב!".
"לא אריב אתך, פוגינאיקה" ממלמל צ'ורקו.
ואישתו כועסת עליו "איך לא תריב, אם אני ראית
זאת!"
"על מה לריב?"

"כבר תמצא על מה! אולי תזכור איך הדג אצלנו
התקלקל, כשאני לרגע נשכבתי לישון"
"זה נכון, אישה. דגים התקלקלו. את אז ישנת
שלושה ימים. בכוח היינו צריכים להעיר אותך,
כשרהיטים בבית נדלקו, כי אש נשארה בלי
השגחה."

"הנה!" אומרת פוגינאיקה "אז לאישתך כבר
אי-אפשר לשכב קצת? רק לדאוג לך! הנה כזה
אתה.."

"אישה" אומר צ'ורקו "למה להיזכר בזה? אז הדג
התקלקל ודי. אני אחר כך דגתי דגים פי שלוש."
"אהא" אומרת פוגינאיקה "ואתה לא מוותר לי!
היית רוצה שאצא איתך לדייג? אני רואה שאתה
רוצה לריב אתי."

"אני לא רוצה לריב אתך, אישה" אומר צ'ורקו.
"לא! אתה רוצה" היא אומרת "אם ראיתי גרגירים
אדומים יהיה ריב."
"אני לא רוצה!" אומר צ'ורקו.
"כן, אתה רוצה!"
"לא רוצה!"

"הנה, אני רואה בעיניך שאתה רוצה!"
"אישה!" אמור צ'ורקו ומרים את קולו.
"אא, ועכשיו התחלת לצעוק עלי?" אומרת
פוגינאיקה ומכה לבעלה עם תרווד בראש.
צ'ורקו היה איש שקט-שקט, אבל כשקיבל בראש
חבורה, גדולה כמו אגרוף, זעם ממש.
התחילו באמת להתנפל זה על זה.
זועקת פוגינאיקה "יהיה ריב!"
"לא יהיה!"

"כן, יהיה!"
"לא יהיה!"

הקימו רעש, שלא היה קטן מהסערה ההיא, כאשר פוגינאיקה ראתה את הצביה. רצו שכנים מכל הכפר. הגברים החזיקו את צ'ורקו, הנשים את פוגינאיקה. משכו, משכו, לא יכלו להפריד. הביאו



מים מהנהר והתחילו לשפוך על האישה ועל הבעל.
"הי, הי אישה" אומר צ'ורקו "חכי! כנראה הגג דולף,
גשם יורד!"
הפרידו ביניהם.
יושב צ'ורקו ומקרר את החבורה על ראשו.
יושבת פוגינאיקה ומנגבת את עיניה הנפוחות.
"מה קרה?" שואלים השכנים.
"לא כלום" אומרת פוגינאיקה "פשוט ראיתי בחלום
גרגירים אדומים. זה סימן מובהק לריב!"
מי ידע, אם לא היא. עובדה, ראתה גרגירים
אדומים ורבה עם בעלה!